

Predik het Woord

door: S. Prod'hom

2 Timotheüs 4:1-8

Paulus ging zijn loopbaan beëindigen. Hij had de goede strijd gestreden. Hij had de strijd tegen de vijand volgehouden om de Gemeente te stichten, het getuigenis van de Heer Zijn loop was voleindigd. Van Damaskus tot aan het hof van Rome had hij zijn dienst volledig volbracht. (17) Hij kwam uit de strijd, terwijl hij in zijn handen het geloof ongeschonden bewaard had, het geheel van alle waarheden, die hem waren toevertrouwd en die het geloof aangrijpt. Hij had *“het geloof behouden.”* Maar met een inzicht naar Gods gedachte, gaf hij zich rekenschap van het verval van het huis van God. Dit gebouw, zo trouw door hun opgericht, begon te scheuren. En hij wist welke vorderingen het kwaad zou aanrichten tot in de laatste dagen.

Het deed hem pijn de verslapping te voelen van hen, die in werk van de Heer werkten. Bij zijn eerste verdediging, hadden allen hem verlaten. Een paar jaar daarvoor, schrijvend aan Filippi zei hij dat allen hun eigen belang zochten en niet dat van Jezus Christus. (Fil.2:21) Één trouwe dienstknecht bleef bij hem, één enkele, die oprechte zorg had voor al wat hem betrof. Het ging om Timotheüs, die hem diende en het Evangelie als een kind zijn vader. Op hem, zijn kind in het geloof, waren in deze donkere dagen, zijn blik gericht. Hij had hem leren kennen in de beproeving, toen hij met de apostel werkte. Maar voortaan zou Timotheüs niet meer met Paulus samenwerken, maar alléén, in een boze tijd die nog verergerde. Maar hoe kon Timotheüs, jong, vreesachtig en zwak, zo'n dienst volbrengen en aan de moeilijkheden het hoofd bieden, die voor hem lagen? In dagen van verval en evenmin als in mooie dagen van de Gemeente, neemt God de waarde van de mens in aanmerking. De apostel had daar zelf ervaring mee. *“Als ik zwak ben, zegt hij, dan ben ik sterk.”*

Dat is het wapen in de handen van hem, die de Heer versterkt om Zijn werk te volbrengen, dat waarde heeft. Paulus zei tegen Timotheüs: *“Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die je van mij gehoord hebt.”* (2Tim.1:13) Hij moest het woord der waarheid recht snijden. (2Tim.2:15)

Hij had de leer van Paulus helemaal begrepen, zijn gedrag, zijn voortdurend doel. Hij was ten volle overtuigd van de dingen, die hij had geleerd. (2Tim.3:14) Wetend dat hij die van Paulus had geleerd, aan wie de Heer ze had geopenbaard.

Van jongs af kende hij de heilige geschriften, die hem wijs konden maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is. (2Tim.3:15)

Op deze manier gewapend, in de hand de geïnspireerde Schrift van God en bekwaam om al zijn werk te doen, kon hij voortgaan, hoe het ook met zijn persoon ging. Dit Woord zou in het verval werken, zoals het in de mooie begin dagen van de Gemeente had gedaan. Ditzelfde Woord bezitten wij ook en wij moeten er naar luisteren en het gehoorzamen in de boze dagen, die wij beleven.

Paulus in de wetenschap, dat zijn einde nabij is, beveelt Timotheüs op een ernstige wijze, het Woord te gebruiken. Hij geeft, om zo te zeggen, hem het wapen in handen, waarmee hijzelf gestreden heeft.

Het is belangrijk op te merken, dat Timotheüs in zeker opzicht de verpersoonlijking is van de dienst in de laatste dagen. Hij was zwak, vreesachtig en schuchter, maar hij had een gave ontvangen en moest die gebruiken. De gelovigen waren beroofd van een groot aantal gaven, die niet meer werkten op de plaats, die God ze had aangewezen. Timotheüs moest het werk doen van een leraar, van een herder, een evangelist, terwijl hijzelf *“opgevoed was in de woorden van het geloof en van de goede leer, die hij nauwkeurig had nagevolgd.”* (1Tim.4:6) Het is in de tegenwoordige vervallen Gemeente als in de donkere dagen van het verval van Israël. God kan een Ehud, iemand die links was, gebruiken. Iemand die alleen een kort zwaard onder zijn kleding had. Of een Samgar die met een ossenstok zijn werk deed. (Richt.3:15 en 31) Maar het Woord, blootgesteld aan de verachting van de wereld en voorgesteld door die wapens, heeft dezelfde kracht in alle tijden. Het Woord mist de kracht niet, net zo min als Hij, van wie het Woord de stem is.

Paulus betuigt Timotheüs *“voor God en Christus Jezus, die levenden en doden zal oordelen en zijn verschijning en zijn koninkrijk.”*

1° Het gevoel van de tegenwoordigheid van God en van Christus Jezus, tot wie alle dienst zich moet richten.

2° De gedachte, dat het oordeel nabij is, waarin alles openbaar zal worden.

3^e De verschijning van Christus, als aller oog Hem zal zien. Als niemand zich zal kunnen onttrekken aan de schittering van Zijn licht.

4^e Zijn koninkrijk waar alles zal beantwoorden aan de gedacht van God met het oog op de aarde.

Al deze ernstige feiten staan voor de geest van Paulus. En wij zijn er nu 19 eeuwen later dichterbij. Het moest Timotheüs aanmoedigen “het Woord” te prediken. Hoeveel te meer zouden wij het nu moeten prediken en er naar luisteren! *“Want het woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart.”* (Hebr.4:12) In Timotheüs dagen luisterde men nog naar het Woord. Zolang die neiging bestond, moest men er van profiteren om het te prediken. Men moest paraat zijn, gelegen en ongelegen; weerleg, bestraffen, vermanen in alle lankmoedigheid en lering. We voelen hier al aan dat men toen al last had van geestelijke onverschilligheid of van menselijke redeneringen. Hij moest daarom elke gelegenheid aangrijpen. Timotheüs moest zijn gehoor overtuigen (weerleggen) zodat zij zich niet tevreden zouden stellen met een oppervlakkige kennis, die het bij de eerste de beste gelegenheid zou afleggen tegen onderwijs uit andere bron. Hij moest bestraffen en weerleggen, vermanen (verbeteren) wat gebrekkig was, aanmoedigen om in het goede te wandelen en dat te doen in alle lankmoedigheid en lering. Geduld en verdraagzaamheid gebruiken tegenover een soms schuldige onwetendheid; maar nooit afwijkend van de leer in al zijn zuiverheid. In één woord, hij moest het Woord voorstellen, opdat dat het kwaad bestrijden zou, dat beschreven is in 2 Timotheüs 2:16,17

Vers 3: *“Want er zal een tijd zijn dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar naar hun eigen begeerten voor zichzelf leraars zullen verzamelen, om zich het gehoor te laten strelen; en zij zullen het oor van de waarheid afkeren en zich tot de fabels wenden.”*

Wij leven in die tijd, waar mensen hun oor van de waarheid afkeren en het onderwijs van het Woord van God ter zijde stellen, omdat het Woord hen oordeelt, door het licht en de waarheid voor hen te plaatsen. Zij willen aangenamere dingen horen, die zelfs een godsdienstig karakter hebben, als die dingen maar het vlees vleien en het geweten in slaap sussen. Om dat doel te bereiken, verzamelen ze leraars, die aan hun wensen beantwoorden. In plaats van de gezonde leer tot hen te laten komen en in hen te laten werken, zoeken ze leraars, die hen behagen, terwijl ze weten dat als zij tot hun zullen spreken over het Woord, zij de scherpte van het Woord zullen weglaten voor het vlees. Van die leraars zullen zij er veel moeten hebben, om te beantwoorden aan alle verschillende smaken van hun verschillende toehoorders.

Wij leven in een tijd, waar de voorzeggingen van Paulus volle werkelijkheid is. Wij zijn blootgesteld aan die invloed en helaas ondervinden we die maar al te

zeer. Het Woord van God is het krachtige geneesmiddel om deze stroom van onafhankelijkheid en dwaling te bestrijden. Minder dan ooit mogen we er de lering van veronachtzamen, persoonlijk, in het gezin en in de gemeente. Het moet rijkelijk in ons wonen. Een geregeld contact met het Woord zal een heel natuurlijk gevolg hebben, omdat het levend, krachtig, scherp en doordringend is. Maar het moet met aandacht gelezen worden, met eerbied en gebed. Niet tot geruststelling van mijn geweten of oppervlakkig. We moeten ons laten overtuigen en verbeteren door het Woord door het aan te nemen als goddelijk gezag. Laten we er niet een gedeelte van lezen, om direct daarop andere lectuur te pakken, wat bij onze smaak of bij onze geest past, zodat het goede zaad weggenomen wordt en zodoende verhindert vrucht voort te brengen.

Wij moeten strijden tegen de behoefte om woorden te horen die aangenaam zijn voor het gehoor, want dat levert het gevaar op ons genot te zoeken buiten het terrein van de waarheid. Zij, die dat doen, hebben de schijn niet enghartig te zijn en lijken te bewijzen, dat men zich kan verenigen met alles wat goed is op welk terrein dan ook. Zij zullen beweren, dat zij het evangelie duidelijker willen horen prediken, bevattelijker voor iedereen, dan in de beperkte kring, waar de gehoorzaamheid aan het Woord hen zou hebben geplaatst.

Een ander middel, dat de vijand krachtig gebruikt om de smaak voor Gods Woord te bederven en de geschiktheid om het te begrijpen weg te nemen, is het lezen van verschillende stichtelijke boeken, die in onze dagen zo veel voorkomen. Zij nemen in onze huizen soms ten onrechte de plaats van de Bijbel in en ook de plaats van meer waardevollere boeken, waardoor wij geestelijk ontwikkeld zouden kunnen worden. Juist door die geestelijke ontwikkeling zouden we de gedachten van God beter leren kennen; over de verheven plaats van de christen en de Gemeente, over de waarheid van het samenkomen van de kinderen van God naar het Woord. Is het niet merkwaardig, dat de Heer voorzien heeft in de mogelijkheid, dat een dienst als van Timotheüs kan worden uitgeoefend, in deze laatste tijden?

Weliswaar men vindt goede publicaties en het is gelukkig dat ze verspreid worden en goed doen door de zielen af te houden van slechte lectuur, die zo overvloedig is. Het is gelukkig, als men probeert het kwaad in te dammen, om op enigerlei manier de vloed aan onzedelijkheid en ongerechtigheid tegen te houden, die de christenheid steeds meer overspoelt. Maar laten we niet het werk, dat wij in de wereld proberen te doen, om de voortgang van het kwaad te stoppen, verwarren met het werk, dat voor de kinderen van God gebeurt. De familie van God moet het brood van het vaderhuis hebben en dat is Christus, die door het Woord ons wordt voorgesteld.

“Predik het Woord.” Dat Woord toont ons, hoe ver wij afstaan van het volmaakte Voorbeeld. Maar het Woord doet ons niet alleen die afstand meten, het oordeelt ook, wat er de oorzaak van is. Het voedt de ziel op en geeft

de kracht om te doen, wat het Woord ons leert. Het weerlegt, verbetert en onderwijst in de gerechtigheid, opdat de *“mens Gods volkomen is, tot alle goed werken volle toegerust.”* (2Tim.3:16,17) Christus moet praktisch in ons gevormd worden, opdat we Zijn karaktertrekken vertonen en waardig zijn om Zijn naam te dragen. Dit werk kan alleen volbracht worden door het Woord en zijn zuiverheid voorgesteld. Het brengt de dood voor alles wat van het vlees is en ontwikkeld het leven van Christus.

Heeft de lectuur of hebben zulke gesprekken in ons een karaktertrek van Christus gevormd? Hebben ze ons de dood van de oude mens laten erkennen of heeft het ons geprobeerd te verbeteren? Een gelovige zei eens, dat, telkens als zij een van de grootste populaire sprekers had horen preken, zij vol goede bedoelingen zat. Maar dat die spoedig verdwenen waren. Als daarentegen het Woord van God was gepredikt en haar geweten had bereikt, zou het niet alleen de wens om beter te leven, bij haar hebben bewerkt, maar het zou haar ook, haar onbekwaamheid hebben getoond om dat te bereiken. Het Woord zou haar het Voorbeeld voor ogen stellen en haar de kracht hebben gegeven om Zijn voetstappen te drukken en van Hem alleen afhankelijk te zijn om te overwinnen, wat zich daar tegenover stelt.

Het is gemakkelijk, als je welsprekend bent, de gevoelens voor een ogenblik te raken. Maar dat werk is oppervlakkig en heeft alleen het resultaat dat het de ziel tijdelijk verblind en later treurige teleurstellingen bezorgt. Daar tegenover werkt het Woord van God en dringt door. Het is het oog van God, dat ons leidt in onze harten en gewetens om ons te tonen, wat ons verhindert de eigenschappen van Christus te openbaren.

Als we ons bevinden in het midden van en, die de gezonde leer niet verdragen en die zich leraars verzamelen, die hun gehoor strelen, late we dan niet vergeten, dat we ook te maken hebben met de bedriegerij van mensen en hun kunstgrepen van dwaling. Om dat doel te bereiken, gebruiken ze zeer verschillende middelen. Satan weet zich te vermommen als een engel van het licht. En zijn dienaren als dienstknechten van de gerechtigheid. (2Kor.11:14,15) Hij kan de dwaling verdunt verspreiden en ze voorstellen in een aantrekkelijke vorm, zelfs buiten het medeweten om van de instrumenten, die hij gebruikt en in wie men geen kwade bedoeling, geen verkeerde leer zou vermoeden. Hij begint nooit met openlijk zijn gedachte mee te delen. Hij bereid de bodem voor door het te begieten met goedheid, met ruime broederliefde, met liefdadigheid, die het goede bewondert, waar het gedaan wordt, met een verdraagzaamheid, die zich tevreden stelt met prijzenswaardige bedoelingen, daar waar de handelwijze niet schriftuurlijk zou zijn. Men zal zeggen: “Heeft Jezus deze kenmerken dan niet vertoond op aarde?” Zeker en wij moeten ze alle in praktijk brengen, beter dan wij tot nu toe deden! Maar als we ware discipelen van Jezus willen zijn, onderworpen aan het Woord, zullen we onderscheiden,

wat ontbreekt in het goede, dat wij kunnen bewonderen. Niet met de voldoening om te oordelen en af te keuren maar om zelf te wandelen in alle waarheid en daarna onze broeders te helpen om daarin te wandelen.

De waarheid, heiligheid en gerechtigheid zijn niet te scheiden van de liefde. De apostel vermaant om oprecht te zijn in de liefde om op te groeien naar Christus. De liefde verblijdt zich met de waarheid. (1Kor.13:6) Wij worden vermaand: *“Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging zonder welke niemand de Heer zal zien,”* (Hebr.12:14) Het handhaven van de waarheid en de heiligheid is een werkelijke voorwaarde van het getuigenis aan de Heer gegeven. De vijand doet zijn uiterste best om ons lichtzinnig over deze zo belangrijke dingen te doen heen stappen. Allen stemmen toe dat de waarheid moet worden gehandhaafd, maar de wens naar eenheid onder de christenen, laat het evangelisatiewerk, de liefde ten opzichte van allen, beschouwen als iets bijkomstigs.

Tegenwoordig is het grote doel van de vijand het zwakke getuigenis, dat de Heer heeft opgericht tot aan Zijn terugkomst, te verzwakken

Helaas, maken wij het werk van de vijand gemakkelijk, door onze wereldsgezindheid, onze geestelijke zwakheid, de onverschilligheid, die ons doet uitmaken voor enghartig en gebrek aan liefde, als we de waarheid willen handhaven. Na het getuigenis te hebben verzwakt door talloze verdeeldheden, wil hij nog meer vernielen. Daarom zoekt hij hen te verenigen, die hij verdeeld heeft. Niet door de waarheid, wat zeker te wensen zou zijn, maar door het ontkennen of verzachten van de dwalingen, waarmee niet allen kunnen samengaan, die trouw wensen te blijven aan de Heer, door Zijn Woord te bewaren en Zijn Naam niet te verloochenen. Om christen buiten het terrein van de waarheid te verenigen brengt de vijand voorzichtig naar voren, dat men moet terug gaan naar het verleden en heroverwegen of de dwalingen wel zo erg waren, dat men daarom uit elkaar moest gaan. Helaas in veel gevallen, zou deze scheiding niet nodig geweest zijn, als men meer geestelijk gezind dan zij, die toen op de bres stonden en die een zeker oordeel hadden, dan het onze, omdat zij meer dan wij leefden in afzondering van het kwaad en de wereld! Integendeel door onze zwakheid laten wij ons beïnvloeden door de omstandigheden. Met glibberige handen houden wij de waarheid vast, die ons overgeleverd is door onze broeders die ons zijn voorgegaan en die begaafd waren met een heel bijzondere manier om de grondwaarheden van de Gemeente duidelijk te maken, die verloren waren gedurende vele eeuwen.

Maar als we niet bekwaam zijn om opnieuw te oordelen, wat mensen geestelijker dan wij hebben gedaan, onder het oog van de Heer, dan hebben wij de verantwoordelijkheid te handhaven naar schriftuurlijke beginselen in de omstandigheden, waarin we ons bevinden. Om veilig te wandelen te midden van zulke ingewikkelde toestanden, zo door de vijand bewerkt, zo bezaaid met valkuilen van allerlei aard, dan hebben wij

het Woord, dat Paulus aan Timotheüs aanbeval om te prediken. Het Woord van genade, waar Paulus de Gemeente te Efeze, aanbeval. Daarop moeten we aandringen, daarnaar moeten wij luisteren, om volmaakt te zijn, tot alle goed werk ten volle toegerust. (2Tim.3:17) En niet tot maar een enkel werk.

De dag is nabij dat alles zal geopenbaard zal worden. Dat Paulus de kroon van de gerechtigheid krijgt, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, hem in die dag zal geven; en niet alleen aan hem, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad. (8) Hun die leven met de gedachte dat eenmaal alle gevolgen van hun wandel openbaar zullen worden. Paulus wachtte die dag zelfs niet al om in het licht te komen. Na over de rechterstoel van Christus gesproken te hebben zegt hij: “Maar wij zijn aan God openbaar geworden.” Hij leefde in de tegenwoordigheid van God, waarin al zijn gedachten al de beweegredenen van zijn daden werden geoordeeld.

Mochten wij in de afwachting van Zijn verschijning, praktisch leven in die tegenwoordigheid, en geen andere beweegredenen nodig hebben om te wandelen op een Hem welbehaglijke wijze, dan de liefde tot Hem, die zich niet anders kan openbaren, dan in gehoorzaamheid aan Zijn bevelen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1960-219](#)

Titel: [Prêche la Parole](#)